

Vážená zájmová skupino, když funkcionáři TJ na počátku devadesátých let v dobré víře předávali volejbalový stánek, jenž důvěrně zná celá volejbalová Morava, znovuobnoveným sokolům, ani v duchu nikoho nenapadlo, že by někdo na vás požadoval finanční vyrovnání za zhodnocení majetku. A on ten majetek na bývalém mlátovém hřišti, bez šaten a plotu byl zhodnocen mnohonásobně. Jedná se o budovu šaten s technickým zázemím, kterou postavili naši předchůdci v padesátých létech minulého století, o antukovou plochu s hlubokým štětováním, kterou lemuje cihlový plot s donedávna se pyšnicí řadou vzácných černých borovic, které jste bez ohlášení vykáceli a v horkém letním dnu na kurtech spálili. A to nehovořím o tribunce a lavičkách a o solitérech jeřabin, které jste z bůhví jakého rozmaru taky vymlátili. Vše využíváte bez řádné údržby téměř 20 let.

Historie volejbalového hřiště

Připomínám, že tento stánek jsme vybudovali v roce 1978 pouze vlastními silami, tedy brigádnicky, s nadšením a oddaností sobě vlastní. Na sokolském, jak jsme říkali, za těch 84 let organizovaného volejbalu vyrostly nejen celé generace volejbalistů a volejbalistek, především však řady zapálených sportovců, později vážených a slušných občanů nejen našeho města. Hřiště bylo denně otevřeno pro všechny zájemce o jakýkoliv sport. Anebo jenom k pokecání a k podívání se, co se na sokolském děje. Hřiště žilo.

Naši tátové, čínorodí sokolové, nám od začátku vtloukali do hlavy, že hřiště i tělocvičny jsou pro všechny. A tak se nehrál jenom volejbal, ale také košíková, na kterou jsme si sami vyrobili konstrukce, také česká házená a to dokonce závodně, pořádaly se turnaje v nohejbale, kde jsme pravidelně přivítali místní i okolní fotbalisty, téměř denně se hrál na jednom kurtu fotbálek, jeden čas se parta kluků pokoušela zavést softball. Ve dvoře stála americká hrazda, na které ti šikovnější zvládli i veletoč, což zpozvdálí pozoroval kůň s madly, na kterém jsme se pokoušeli o první mety. Ani v zimě hřiště nezhálelo. Ještě než přišel první mrazík, už stály mantinely a začas se po ledě proháněla všechna bojkovská děcka. Hokej se hrál také závodně s družstvem žáků, dorostenců i mužů. Ani nikdo nekřičel, že je antuka zničená a že se v ní nadělaly díry od mantinelů. Na jaro se zase všechno spravilo. S nadšením a s láskou. Málo bylo takových, kteří by si přišli jenom zahrát a nepřiložili by ruku k dílu.

Asi to už volejbalistům zůstalo, když se před pár léty pustili s vervou do generální opravy centrálního kurtu. Vlastními silami, v té době již na cizím pozemku, s finanční podporou mateřské TJ, s důvěrou, že je nikdo z jejich hřiště nevyžene, jak bylo vámi i vašimi předchůdci neustále slibováno. Hluboce se mýlili. Mohli s tím však počítat. Vždyť vztahy a vystupování některých vašich členů od samého počátku byly prostoupeny neomaleností, hulvátstvím a nezdravým sebevědomím, že vy jste ti praví majitelé a nikdo vám do ničeho nebude mluvit. A tak záhy nato jsem byl i já velmi rezolutně vykázan ze hřiště i se svými svěřenci - žáky zdejší školy - jedním z vašich funkcionářů, což se ještě jednou opakovalo. Tím pro mě jakékoliv trénování dětí v tomto prostředí na mém drahém hřišti skončilo.

Sokolská tradice

Jako dlouholetý učitel tělocviku a dobrovolný trenér mládeže jsem za 43 let své nepřetržité pedagogické a trenérské činnosti vychoval stovky dětí. Byli mezi nimi mnozí z vás. Snažil jsem se je vést k pravidelnému sportování, k dodržování pravidel fair play a ke slušnému chování. Proto jsou pro mě naprosto nepřijatelné vaše praktiky, které ani v náznaku nekopírují čestné zásady sokolstva, jejímiž máte být pokračovateli.

Pocházím totiž ze staré sokolské rodiny a vím, o čem mluvím. Už v necelých dvou letech jsem vystupoval v roce 1947 na veřejném cvičení. Měl jsem od začátku svůj kroj, aniž bych si tehdy uvědomoval, jaká je to čest. Můj dědeček jako učitel spoluzakládal na počátku 20. století sokolské jednoty v desítkách obcí po celém Valašsku a Slovácku, samozřejmě i v Bojkovicích. Navíc byl dlouholetým funkcionářem Župy Komenského. Cvičil na všech sletech, stejně jako můj otec - náčelník Sokola. Je třeba připomenout, že Sokol nebyl jenom organizací sportovní, ale také kulturně – osvětovou a vlasteneckou, byl to nejpočetnější a nejuznávanější spolek za první republiky, jehož členové se snažili vždy vystupovat slušně a čestně.

Zdá se, že nejste jeho důstojnými pokračovateli, když mně váš starosta ing. Křížka (mimočodem můj žák, kterého jsem přivedl ke sportu) na mou otázku, co připravujete k 150. výročí založení Sokola, familiérně odpověděl, že ho to nezajímá, že on nějaké oslavy neuznává. Tím je řečeno mnohé. Ve vaší členské základně hojně figurují lidé

z původního prvorepublikového Sokola, kteří jsou vašimi přispěvateli, a kdyby věděli o vašem negativním přístupu k tradicím, dávno by u vás nebyli.

Práce s mládeží

Všechny, kteří se o sport v Bojkovicích zajímají, zaráží celoroční pohybová nepravidelnost vaší TJ. Jenom namátkou. Vykazujete činnost tenisového oddílu – bohužel bez pravidelné periodizace sportovní činnosti a bez mládežnické základny. Vykazujete oddíl cyklistický, kdy si jednou začas vyjedete po okolních hospůdkách. Oddíl volejbalový a sálové kopané je asi také umrtven, neboť nevyvíjí žádnou pravidelnou činnost, krom jednoho nebo dvou turnajů ve sportovní hale. Členy máte fiktivně zařazeny rovněž do badmingtonu, stolního tenisu, ale nikdo neví, že byste tyto sporty někdy provozovali.

O mládeži a jejich pravidelné činnosti nelze vůbec hovořit. Lanaříte a přetahujete děcka ze školní tělovýchovy do florbalu, aniž byste se prstem zasloužili o jejich růst. Když si přijdou naši žáci, členové Sportovního střediska, zahrát tenis, okamžitě je přesvědčujete, aby vstoupili do Sokola, kde prý budou mít ohromné výhody. Když jsem přišel za vaším starostou s nabídkou, že vám převedeme dvě družstva mládeže, které budeme trénovat, a oni budou reprezentovat Sokol Bojkovice, i toto odmítl. Sami jste za těch téměř 20 let nevychovali nikoho. O žádnou mládež vám nejde a navíc k tomu potřebujete dobrovolné a kvalifikované trenéry, které nemáte.

Tenisové hřiště

Myslíte si, že když ze státního rozpočtu, navíc z kapitoly MŠMT, kde není ani na učebnice, se postaví pro pár starých chlapů areál za čtyři miliony korun, že to bude jiné? Že to bude lepší? Jak asi vrátíte tuto investici mládeži, což bude vaše povinnost. Využívání sportovních zařízení, postavené z dotačních titulů, je sledováno a kontrolováno státními orgány. Z vlastní zkušenosti dobře vím, jak se získávají dotační tituly, co v nich všechno musí být a jak je obtížné na ně dosáhnout. Ve svém zaměstnání jsem různých projektů a žádostí napsal přešle. Něco se podařilo, ale často to byly pokusy marné. Poněvadž jsem konzervativní občan našeho městečka, mám vždycky radost, když se postaví nebo opraví něco smysluplného, co zlepší život občanům, naplní jejich tužby a přání. Domnívám se ale, že váš dotační titul realizace tenisových kurtů nepatří mezi takové, které by naši sportovci nezbytně potřebovali. Mé argumentace jsou jasné: v Bojkovicích není oficiálně založen tenisový klub, nikdo nehraje oficiální mistrovskou soutěž, neexistuje mládežnická základna a neexistuje trenérský tým, který by vytvářel trenérskou a metodickou činnost. Pro rekreační tenis byly zbudovány dva antukové kurty na stadionu Pod Světlovem, čtyři antukové kurty na zámku Nový Světlov, dva antukové kurty Slovácké Viktorie Bojkovice. Další tenisové kurty jsou v Pitíně a jeden tenisový kurt je v Záhorovicích – ani zde nejsou aktivní tenisové oddíly – pouze tenis na rekreační úrovni. Jsou tu důležitější věci k řešení. Navíc, když naprosto zbytečnou investicí úmyslně zničíte činnost dalšího, velmi úspěšného subjektu.

Je smutné, že v malých Bojkovicích se nemohou dva subjekty domluvit na využívání sportoviště, z nichž jednomu spadl do klína celý areál a druhý ho vybudoval, 80 let udržoval, zveleboval a svými sportovci využíval. Je smutné, že o těchto velmi citlivých věcech rozhodují lidé vesměs bez vzdělání a bez jakékoliv morálky, navíc většinou lidé do Bojkovic přistěhovalí, neznající tradice a historii bojkovského sportu a bojkovského Sokola. Je smutné, že tito lidé v mládí nikdy nespotovali, ani na té nejnižší úrovni, o náležitostech sportu a jejich zvláštích nevědí zhora nic a rozhodují. Je smutné, že tyto lidi nezajímá rozvoj mládeže a chtějí o něm rozhodovat.

Výzva

Chtěl bych vám vzkázat, abyste rozhodovali tehdy, až se něco naučíte a až po vás něco pozitivního ve sportu i v Bojkovicích zůstane. Zatím jako po vandalech po vás zůstaly pouze pařezy pokácených borovic a jeřabin. Také po vás zůstal nejstarší, dnes bezprizorní volejbalový oddíl ve městě, který vychoval stovky dětí, bez jediného volejbalového kurtu. A co vy, pane starosto Sokola, nemáte špatné svědomí, že jste svým konáním udělal nesmírnou bolest svému bývalému třídnímu učiteli a trenérovi a rovněž celé řadě slušných lidí, kteří pro Bojkovice něco udělali? Nebojím se říct, že jsem jako chlap nad vaším konáním plakal. A nebyl jsem sám. Jestliže jakýkoli člověk, kromě nesystematické, nesmyslné a nekonceptní činnosti, nechá pokácet nejkrásnější černé bory v Bojkovicích, bez ohlášení, navíc na hřišti, kde vytváří léta kyslík, příjemné prostředí a stín sportovcům, nemá srdce a už vůbec žádný charakter. Takové žáky jsem nechtěl vychovat. Stydím se za ně a do konce života se budu za ně stydět. Je mi smutno, že takoví lidé vedou v Bojkovicích spolek, na který byli hrdí téměř všichni obyvatelé bývalého Československa. Nápis Sokol na našem bývalém sportovišti a na střeše vaší zchátralé sokolovny je fackou, kterou jste si sami sobě uštědřili.

Vždycky, když se mi v životě přihodilo něco hodně nespravedlivého, vracel jsem se k pár moudrým knížkám, abych našel recept a duševní klid, jak se s tím vyrovnat. Nikdy jsem ho nenašel. Pouze jsem se utvrdil, že ta moje nespravedlnost není až tak velká a strašná. Jsou v životě daleko horší věci. Často jsem se také utěšoval známými výroky bývalého prezidenta Havla, že pravda a láska zvítězí. Ale asi je to jenom jakýsi specifický druh zoufalství, který moc nefunguje.

Prosím, abyste alespoň vy moudřejší dali hlavu do dlaní, podívali se do zpětného zrcátka, zda vaše činnost, vaše spory a neoblíbenost ve sportovní veřejnosti, vaše podvůdky, hulvátské a neomalené verbální jednání některých jednotlivců stály za to.

Zdeněk Ogrodník st.

učitel tělesné výchovy s 44 letou pedagogickou a trenérskou praxí, nositel nejvyšších vyznamenání za práci s mládeží - Cenou Dr. Koutského, Čestnou medailí T. G. Masaryka a řady dalších

Poznámka: Názory sportovní mládeže si můžete přečíst na facebook.com ve skupině *antisokol*.

Na vědomí: Město Bojkovice
TJ Bojkovice
Slov. Viktorie Bojkovice
Školská zařízení města
Sokolská župa Komenského

V Bojkovicích dne 10. 10. 2012

